

TRETIA MINÚTA

Z okien chaty sálalo príjemné, hrejivé svetlo, ktoré som miloval. Pretínalo hustnúcu tmu sadajúcu na štíty a oznamovalo príchod skorých jesenných večerov. Vzduchom klesal ťažký sneh, ktorý sa usádzal na chodníku. Čo nevidieť ho bude toľko, že Theresé ráno neotvorí dvere a budem musieť skákať z povaly, aby som ho mohol aspoň trochu odpratať. Čo nevidieť nastane obdobie mrazivého ticha, ktorého ľadové pazúre sa budú driapať po okeniciach.

Vošiel som dnu a zložil ťažký batoh plný zásob, ktoré sme posledné týždne hromadili. Moja sestra pripravovala na stôl, v ktorého strede už stál ošúchaný randlík plný pariacej sa polievky.

„Dnes sme sa minuli v dedine,“ striasol som si z košele sneh a presunul som sa za stôl

„Bola som u pekára a starostu,“ odvetila a sadla si vedľa mňa na lavicu a ustarane sa mi zapozerala do očí. Na tvári mala fľak od múky a na zástere od polievky. Kolo očí sa jej tvorilo niekoľko, na jej mladý vek neprirodzených, vrások hlbokého znepokojenia.

„Deje sa niečo?“ opýtal som sa naberajúc si polievku a nespúšťajúc z nej oči.

„Nemčúri,“ povedala krátko a vzdychla si. „Hľadajú niekoho dolu v dedine.“

„Znova nejakú rodinu na úteku?“

„Der Verräter muss hier sein!“ vyhlásila lámavou francúzskou nemčinou.

„Zradca? A aký? Vojenský? Tu? Ha, tí somári sa už úplne pomiatli,“ zaškeril som sa na sestru aj keď mi stiahlo žalúdok. Výjav poručíka Hubbera, keď dával v strede dediny popraviť lekára a jeho rodinu za skrývanie židovského páru, sa mi znovu premietol pred očami a moju chuť do jedla nahradil čírou hrôzou.

„Len nechcem žiadne problémy,“ zašepkala a trasľavo sa načiahla po naberačku. „Nie v zime.“

Sedeli sme pri ohni, Theresé si potichu pohmkávala uspávanku a štrikovala horčicovožltý šál. Sedel som s cigaretou medzi perami a počúval melodickú spleť tónov a slov prenikajúcich pomedzi jej pery, keď mi zrak zablúdil k starému gramofónu, ktorý nám odkázala matka, položenému na čestnom mieste vedľa kozubu. Nikdy som nemal to srdce predať ho. A stále som si sľuboval, že pôjdem do Chamonix a kúpim aspoň jednu platňu s vážnou hudbou. Ale nikdy som ta nešiel a nikdy na to nebolo peňazí. Zo zamyslenia ma vytrhla sestra vstávajúca z kresla, kráčala k obloku, aby ho otvorila a vpustila vzduch, ktorý rozkolísal svetlá petrolejok. Chvíľu som neveriacky hľadel na jej počínanie a nerozumel som,

prečo sa tvári tak vyľakane, keď vtom ku mne doľahol cez okno jasný a číry zvuk strelby, ktorá sa ozývala alpskou dolinou z dediny. Odrážala sa ako víchor od brál a smrteľne skuvňala do noci. Theresa stála pri obluku ako prikovaná, ani čoby prirástla do zeme a ja sám som cítil, ako mnou lomcuje zima a neopísateľný strach.

Nad ránom, keď sa malo slnko už-už preklopiť do dňa, no ruky zimy ho vážnili svojou snehovou sivotou. Ozvalo sa neústupné búchanie na dvere. Vyletel som z posteľe a Theresé za mnou. Prehodil som si zimník, búchanie neustávalo, Theresé zvesila z kozubovej rímasy veľkú pušku a namierila ňou rozospať na dvere. V minúte som ich odhaspovával, pripravujúc sa na nejakého zblúdeného dedinčana, aj keď sestra so zbraňou mi v zmýšľaní pripadala triezvejšia. Otvoril som dvere a pás svetla ožiaril najskôr snehom pokrytý kožuch, potom nemeckú uniformu a vzápätí ostrú ženskú tvár, červenú od mrazu, s prenikavými zelenými očami. V tom momente som si uvedomil, že osvetlená je aj hlaveň revolvera, namierená rovno na mňa.

„Potrebujem vašu pomoc,“ zaznel chrapľavý nemecký hlas zastretý snežením.

Nastala odmlka, v ktorej sa mi premietol pred očami celý život.

„Nie,“ odvetila sestra mieriac na ňu puškou.

Žena uprela zrak na mňa. „Si muž. Povedz dievčaťu, nech zloží zbraň. Chcem vašu pomoc.“

Prehltol som a usmial som sa. „Kým mi mierite do tváre, pomoc nečakajte. A ani ochotu, Frau.“

Zažmurkala a stiahla zbraň. Theresé na ňu mierila ďalej. Vykukol som von do metelice, vtiahol Nemku dnu a zabuchol dvere. Okamžite som sa načiahol, že ju zdrapím za ruky, no bola rýchlejšia a laktom ma udrela do pleca tak, že som od tohto nápadu okamžite upustil.

„Nehráme sa. Ide o život.“

„Tu nie ste v Nemecku, toto je Francúzsko. Tu ste chodiaca mŕtvola,“ vyštekla moja sestra.

Žena na ňu reagovala plynulou francúzštinou. „Potrebujem sa dostať k hranici so Švajčiarskom. Ako je to ďaleko?“

„Nemcom sa tu nepomáha!“ zopakovala Theresé.

„Sprostá, ja nie som Hitlerova armádna cuchta!“

„Nás nezaujímajú kto ste alebo nie ste, ste Nemecká vojačka a to...“

Skočil som do reči sestry: „Vlastne mňa zaujímajú, kto ste.“

„Moje meno je Eva Van Haufferová, poručička jednej z jednotiek plukovníka Stauffenberga.“

Otočil som sa k sestre. Perami som naznačil slovo: „Atentát.“

„Na ja,“ odvetila, „atentát na Führera.“

„Ako sa vám podarilo uniknúť?“ spýtal som sa prudko.

„Nebola som na mieste činu, ale doma v Mníchove.“

„To na vás dnes v noci vojaci strieľali?“

„To neboli vojaci, ale Gestapo,“ povedala, vyzliekla si kožuch, ktorý zhodila rovno na zem, a ukázala zvláštnu uniformu. „A nestrieľali na mňa, ale kvôli mne. Vypálili starostov dom.“

„Starosta je mŕtvy?“ vypískla Theresé a zložila pušku, zatiaľ čo si utečenkina sadla k ohňu.

„On nie. Jeho brat a švagriná,“ vyhlásila ľadovo. Theresina tvár obelela a zviezla sa na lavičku.

„Odíd'te,“ povedala moja sestra náhle.

„Bude mi potešením, len mi ukážte kadiaľ a dajte mi nejaké potraviny.“

„K hraniciam je to celý deň chôdze. Cez priesmyk je to kratšia cesta, ale ten je teraz zasnežený a neprechodný. Treba ísť po horných chodníkoch na juhovýchod.“

Otočila sa ku mne a pomaly schnúce vlasy jej spadli pred oči. „Poznáte tú cestu?“

„Samozrejme,“ odvrkol som trochu dotknute.

„Vezmete ma tam,“ povedala akoby hovorila o úplnej samozrejmosti.

A môj pomútený rozhádzaný rozum už-už dával signál perám, aby povedali Áno, keď vtom sa moja sestra rázne postavila a zvolala:

„Nie! Nikto z nás nebude riskovať svoj život za nejakú Nemku!“

Otočil som sa k sestre: „Theresé, ale ona nie je hocijaká Nemka, je to vojnový utečenec, je na rovnakej strane ako my!“

Vysoká plnoštíhla postava v nočnej košeli podišla k poručičke a schytila odznaky na jej uniforme. „Pozri sa na ne! Nie je a nikdy nebude na rovnakej strane ako my! To, že je proti Hitlerovi, z nej robí len racionálne zvažujúcu osobu, nie spojenkyňu! Nikto z nás,“ ostro sa zadívala do smaragdových očí poručičky Evy a tvrdým horalským prízvukom dokončila, „nebude riskovať život za prebehlika z armády, čo obsadila Francúzsko! Nikto!!!“

Ako moja sestra odťahovala ruku, zachytili ju vojačkine prsty a zovreli jej zápästie

„Vojna je o obetiach,“ zasyčala jej do tváre tvrdo.

„Tak položte tú svoju. Hrdinsky a so ct'ou, alebo so stiahnutým zadkom, mne je to jedno. Francúzi svoju obeť splácajú každý deň. Starostova rodina ju dnes zaplatila za celú dedinu, len preto, lebo ste sem priviedli vašu zberbu!“

Poručička jej pustila ruku. „Myslíte si, že každý jeden Nemec je rovnaký, že? Len nenávisť takto zatemňuje rozum. Vám aj nám.“

Na tieto slová sa sestra zvrtila na päte a vypochoďovala z izby.

Poručička sa pokojne zadívala do ohňa, akoby sa jej reakcie Theresé ani v najmenšom netýkali.

„Ako vidíte, asi vám nepomôžem. Teda nie osobne,“ usmial som sa sám pre seba. Nato som odišiel do predsiene a z komody som vytiahol mapu. Vzal som ceruzky a hodil mapu na stôl pred Nemku. „Ale môžem vám ukázať, ako si poradíte sama.“ Sadol som si vedľa nej a do mapy som jej počas výkladu a opisu cesty zaznačoval trasy. Presedeli sme tam celé hodiny, ani som si neuvedomil, kedy som si zvykol na jej sladkú korenistú vôňu, ktorá sa vznášala okolo. Medzi rečou som sa na ňu ukradomky díval, kým jej oči blúdili po mape, vychutnával som si pohľad na jej ostrý profil s výrazným nosom, červenými lícami, smaragdovými očami a rozpustenými bronzovými vlasmi padajúcimi na plecيا. Po čase sa prúd mojich slov zastavil a ja sám som si to nevšimol. Zdvihla hlavu a priamo sa mi zadívala do očí.

„Sledujete ma pozornejšie ako mapu,“

Nasucho som prehltol a zmeravel som. „Ja, ja, len...“

„Pokračujte. Nepriateľa treba mať naštudovaného do posledného detailu.“

„Vy nie ste môj nepriateľ,“ zašepkal som.

Naklonila hlavu a svetlo lampy jej vyčarovalo lesk v očiach a tiene na lícnych kostiach.

„Priateľa treba poznať ešte lepšie.“

Po týchto slovách sa postavila, natiahla si stuhnuté svaly a zadívala sa k oknu. Svitalo.

„Mali by ste si oddýchnuť,“ povedal som a pripravil provizórnu peľasť pri kozube. Schúlila do polosedu a zbraň si položila do lona. Usmial som sa nad tým, že ju nabila.

Keď som sa ráno zobudil, nebolo ani deväť hodín a od úsvitu prebehol pomerne krátky čas. Theresé však už nebola doma a usúdil som, že sa odobrala do doliny. Keď som sa

obliekol, pobral som sa pripraviť raňajky a potom zbaliť Nemke aspoň nejaké zásoby na cestu, ktorá ju čakala a ktorej som sa desil, pretože ju mala absolvovať sama. Odrazu som úplne znehybnel, lebo pri okne do doliny stála Eva Van Haufferová takmer úplne nahá. Jej uniforma visela pri kozube. Na môj príchod sa neotočila, reagovala len pohodením hlavou a jasnými slovami:

„Ten výhľad je na nezaplatenie,“ povedala melodicky.

„To teda je,“ súhlasil som obdivujúc jej telo kúpajúce sa v lúčoch slnka.

„Je šokujúce, ako ľudia reagujú na nahotu, no nie? Robí nás úprimnými. Zraniteľnými. Skutočnými,“ predniesla.

V ústach som mal sucho a nervózne som si žmolil látku košele. Vtom sa otočila. Prehltol som. A o krok cúvol. Zaškerila sa. Vyzerala doslova pobavená. Cúvol som ešte o ďalší krok a narazil do almary. Vtom som sa otočil, vytiahol z nej veľkú plachtu a bezmyšlienkovite som sa pobral k zelenookej cudzinke, pohľad som zvrtol k stropu a cez plecيا jej prehodil prestieradlo. Vydýchol som si, keď ho prichytila a otočila ku mne hlavu.

„Ste zatiaľ prvý, koho nahota urobila takým šokovaným a dobrosrdečným,“ zasmiala sa zvonivo. „Stačilo, aby ste mi povedali, nech si dám uniformu. Už by mala byť suchá.“

Otočil som sa, kým si žena natiahla aspoň podprsenku, halenku a nohavice. Vlasy si uviazala do drdolu a usmiala sa na mňa.

„Budete potrebovať zásoby,“ zmenil som tému a ona iba stoicky prikývla.

Počas dňa začalo husto snežiť, obloha sa celkom zatiahla a ja som s nepokojom hľadel z okna. Batož mala Nemka zbalený, plný zásob, oblečenia, ba aj stanu. No dívajúc sa von som po rokoch v horách vedel jedno. Krok mimo chodníka a nezachráni ju nič. Sedela v kresle a dívala sa do ohňa, nevedel som, či si je vedomá všetkých rizík, no čosi v jej správaní, v jej pohľade, hypnotizujúcom a odhodlanom mi napovedalo, že táto žena dôverne pozná aj smrť.

„Veľmi ľahko veríte ľuďom,“ zrazu ma jej hlas vytrhol z predstáv.

„Asi to považujete za nevýhodu,“ mykol som pleciami.

„Vo vojne to je samozrejماً nevýhoda,“ odvetila pokojne. „Ale mimo nej...“ zatvorila oči a usmiala sa. „Ani si nepamätám, akí boli ľudia pred vojnou...“

„Aj vy ľahko veríte ľuďom,“ povedal som nečakane. „Moja sestra vás mohla v spánku zabiť.“

„Bod pre vás,“ povedala s uznaním. „Bola by toho schopná?“

Zamyslel som sa. „Theresé má povahu ako hory. Je divoká a impulzívna.“

„To nie je odpoveď,“ konštatovala sucho.

„Zabila by vás. No neurobila to,“ zauvažoval som a sadol som si do kresla.

„Keď sa to skončí, pôjdem do Londýna,“ povedala odrazu mäkkým hlasom. „Pôjdem tam do múzea a dám si kávu na Oxford Street, potom sa prejdem popri Temži a budem počúvať odbíjanie z Westminsteru,“ v tvári mala rumenec ako to hovorila, oči sa jej trblietali, hovorila o svojich túžbach, o budúcnosti. No cítil som smútok, akoby to boli skôr vyblednuté spomienky, ktoré sa pomaly strácajú.

„Ak sa to skončí...“ zašepkal som odovzदानe.

„Skončí sa to,“ povedala pevne a pozrela sa na mňa prísne a karhavo, akoby som sa prehrešil.

„Raz sa to skončí. Nie dnes a ani zajtra. Možno sa toho nedožijem. Ale raz si ľudia spomenú, aké to je žiť bez nenávisti.“

„Keď sa to skončí, pôjdem a kúpim platne. Theresé donesiem swing, aby si zatancovala a sebe nejakého klasika, aj keď žiadneho nepoznám. Nakopnem gramofón a každý zasnežený večer tu budem sedieť a počúvať, ako hudba prehlušuje toto ľadové ticho. Niekoho si možno vezmem a budem tu tancovať ako blázon,“ povedal som odrazu roztraseným dychom.

Nedíval som sa jej do očí. Báľ som sa, či by to zbadala. Oči človeka, čo neverili v koniec.

Prekvapilo ma, keď sa postavila a prešla k batohu a čosi vytiahla. Podišla ku kozubu a počul som, ako skladá gramofón a krúti kľukou. Zdvihol som zrak a uvidel, ako naň vkladá malú platňu. Priložila ihlicu a v ten moment dotyku sa miestnosť naplnila čírou fantáziou. Z nahrávky sa niesol súzvuk klavíra a huslí v pokojnej valčíkovej melódii, síce zašumene, no pre mňa dokonalejšie ako čokoľvek iné. Melódia bola nostalgická, hovoriaca o časoch pred vojnou, ktoré boli plné večerov, keď orchester vyhrával a ľudia sa pokojne zvrátili. Vtom som našiel pred tvárou napriahnutú ruku. Zdvihol som zrak k žene v uniforme, mala v tvári výraz podobný šťastiu. V momente sme sa začali otáčať a pohupovať v tónoch valčíka, na ktorý som ani nevedel kedy som naposledy tancoval.

„Splnili ste mi sen,“ vykĺzlo zo mňa nečakane. „Už nemusím čakať na mier.“

„Každý musí čakať na mier,“ namietla lámavo a s matematickou presnosťou sa zvrtila.

„Prečo máte na úteku so sebou platňu?“

„Pretože je cennejšia než čokoľvek iné v mojom živote.“

Prikývol som, aj keď som vôbec nemohol povedať, že skutočne chápem. Zauvažoval som. Čo má v mojom živote takúto cenu?

„Na vojaka tancujete výborne,“ pokúsil som sa usmiať.

„Na podivínskeho samotárskeho horala tancujete výborne,“ vrátila mi kartu s úsmevom.

Červené pery a líca pôsobili na jej tvári imponantne, nie nevinne, či roztomilo. Bola krásna svojou dospelou vznešenosťou. Žiarou v jej tvári a očiach - aj keď bola na úteku pred smrťou. Ako by ju opísali iní muži? Ako prísnu? Možno by jej tvár ani nepovažovali za peknú.

„Kto hrá ten valčík?“

„Ja,“ zašepkala.

„A na tom druhom nástroji?“

„Môj brat.“

Udivene som sa na ňu zapozeral. „Takže máte brata?“

Oplatila mi priamy pohľad a trochu naklonila hlavu na bok. „Už nie,“ povedala pošepky.

Zrazu vybočila z rytmu a pritiahla si ma ku sebe tak, že som cítil jej bijúce srdce.

„Podťe so mnou,“ zavrčala mi do ucha náhlivo, priam naliehavo.

„Čo-čože?“ zahabkal som.

„Prevedťe ma cez hory. Ja nie som hlúpa, viem, že ak pôjdem sama, moje šance na prežitie sú rovnaké ako v rukách Gestapa. Podťe so mnou, zvládneme to a odídeme. Ďaleko od Ríše a Álp, ďaleko od mocichtivých šialencov,“ jej útle prsty mi železne zovreli zápästia.

„Nemôžem,“ zašepkal som. Vymanil som si ruku z jej zovretia a palec jej vložil pod bradu, akoby som chcel jej pohľad len pre seba. „Toto je môj svet. Nemôžem tu nechať sestru. Som jediný, koho má. Sme vo všetkom spolu. Nemôžem s vami odísť.“

Oči jej planuli. „Bez vás je to samovražda.“

„Nechcite môj súcit,“ odvrkol som, aj keď ma táto predstava vystrašila viac, ako som si priznal.

„Ja neobchodujem so súcitom!“ zasyčala.

„Chcel by som, ale Theresé je záväzok, ktorí si ctím.“ Prehltol som pravdu o tom, že s touto záhadnou ženou by som dokázal prežiť aj koniec sveta, stačilo by ešte trochu presviedčania a vedel som, že podľahnem. „Nemôžem odísť so ženou, ktorej ani meno neviem!“

Hlas sa jej zadrhol v hrdle. Pohľad jej potemnel. Videl som, ako špúli pery a chce vysloviť, to, čo na začiatku, dlhé vznešené meno.

„Skutočné meno. Eva... Ale prosím vás, prvá pukušiteľka, vyhnaná z raja,“ potichu som sa zasmial. „Poviete mi vaše skutočné meno?“ prstom som jej obkreslil tvar brady a lem líca.

Tvár sa jej rozžiarila samolúbym úsmevom. „Nemôžem,“ povedala studeným hlasom.

„Nič iné som ani...“ koniec mojej vety ale zanikol v kriku. Okamžite som pustil Nemku a vybehol zo dverí do snehu. K chate bežala Theresé.

„Jean! Jean! Gestapo! Gestapo!“ kričala ako odušu, keď som ju chytil do náručia. Vo dverách chaty stála poručička.

Theresé sa pozrela na ňu, v pohľade mala nenávisť i ľútosť. „Gestapáci prehl'adávajú domy v dedine. Prídu aj sem.“

Chcel som povedať čosi múdre, no ostrý hlas spoza mňa ma predbehol.

„Ak ma tu nájdu, stopy po mne, alebo len nadobudnú podozrenie, že som tu bola, zabijú vás. Oboch. Spália to tu na popol,“ nadýchla sa a v očiach jej zaiskrilo. „Musím okamžite odísť,“ vošla do chaty, začala sa obliekať a brať si veci. Obaja sme ju nasledovali.

„Eva, to je šialené, je poobedie, je neskoro na cestu cez...“

„Pred chvíľou ti to nevadilo!“ pozrela sa na mňa.

Theresé sa na mňa zadívala skúmovým pohľadom. „Naozaj si privolil, aby šla sama?“

„Áno,“ odvetil som.

„Zabijeme ju,“ povedala mi sestra odrazu.

„Ak tu zostane, zabijú oni nás! Nedovolím, aby sa ti niečo stalo! Nenechám ťa tu!“

„Odíd' me všetci,“ navrhla sestra. Cítil som v jej hlase strach, no žiadnu hystériu.

„Tolko zásob nemáme, Theresé,“ zašepkal som. Vtom sa z dediny ozvala strel'ba.

„Pôjdeš ty,“ obrátil som sa odrazu k sestre. „Ty ju prevedieš.“

„Poznáte cestu?“ spýtala sa Nemka a uprela svoj pohľad na Theresé.

„Áno,“ prikývla. „Samozrejme.“

„Zostanem tu, Theresé, s tvojou puškou ich možno zneškodním, nechám falošné stopy, vy budete míle ďaleko a...“

Sestra ma chytila za ruku. „Zabijú ťa,“

„Aspoň sa sem nebudeš musieť vracat,“ prehltol som slzy.

Theresé mala plač na krajíčku, keď ju prerušil Evin jasný a rozhodný hlas. „Theresé, zbaľte sa, dočerta. Smrť je rýchlejšia ako smútok.“

Ani nie o dve hodiny som vybozkával plačúcu sestru s obrovským plecniakom na chrbte. Dohoda znela, že ak sa nič nestane, o týždeň za nimi prídem do Švajčiarska. Ak áno... Tam sa plán končil. Theresé poznala horské skratky a priesmyky lepšie ako hocikto, možno lepšie než ja a vedel som, že ak niekto prejde za hranice, budú to tieto dve ženy. Keď som sa konečne odtiahol od sestry, pozrel som na nemeckú vojačku. Pristúpila ku mne.

„To o obetiach.... nemali ste,“ prerušil som ju veľmi krátkym bozkom na pery.

„Moja sestra si zaslúži iný život,“ povedal som a tieto moje slová išli z úst rovnako ťažko ako tie ďalšie. „Bolo mi čťou spoznať vás.“

Zovrela pery a zakrútila hlavou. „Muži, čo sa hrajú na hrdinov.“

„Každý má rád hrdinov,“ trpkó som sa pousmial.

„Mám radšej živých mužov, aj keď nie sú hrdinovia. Možno raz...“

„Možno sa raz stretneme pri Temži,“ povedal som jej.

„A zatancujeme si,“ načiahla sa a jej pery sa zľahka dotkli môjho líca. Nato sa otočila na odchod do potichu padajúceho snehu, no zvrtila sa a dodala: „Vojnu nevyhrávajú obe...“

Sledujúc siluety v šere, počujúc ich kroky, som sám pre seba dodal: „Vyhráva ju láska.“

Vo vzduchu visel strach, ktorý mi zvieral srdce. Od odchodu žien ubehli celé hodiny, vedel som, že ich cesta sa okolo polnoci skončí. Sedel som v kresle a pofajčieval, puška mi spočívala na kolenách. Po čase som si všimol, že platňa s valčíkom je stále uložená v gramofónu. Postavil som sa a spustil ju. Príjemné tóny rozzvučali steny chaty a ja som sa nemo zapozeral do tancujúceho ohňa. Nebol som nervózny. Báľ som sa, no čosi mi napovedalo, že nech bude koniec akýkoľvek, moja sestra a Nemka budú v bezpečí. Neubehlo veľa času, sám neviem koľko, keď sa ozvalo trieskanie na dvere. Nadýchol som sa, ale ani mnou nehlo. Spoza dverí hučali mužské hlasy.

„Okamžite otvorte!“ ozvalo sa výraznou nemeckou francúzštinou.

Postavil som sa, zastavil meter od dvier. „Vyčkajte, vyčkajte, hľadám kľúč!“ V skutočnosti som len odložil sestrinu pušku tak, aby nebola hneď na očiach. Otvoril som dvere a uvidel skupinu gestapákov, uniformy boli ošľahané snehom.

„Hľadáme tu zradkyňu Ríše! Odstúpte, chceme prehľadať váš dom, je nesmierne nebezpečná!“

Pokúsil som sa o úsmev. „Aj vám prajem príjemný večer, páni. Žiadna nemecká žena tu nie je a ani nebola. Žijem sám, len ja a sestra. Sem hore nikto nechodí. Ale keď to musí byť...“

„Čo sú to za zvuky?“ spýtal sa jeden z nich.

„Len počúvam hudbu,“ mykol som plecami.

Odrazu sa spomedzi nich predral mocný muž, ktorý prešiel priamo ku mne do predsieni a zastavil zízajúc na mňa. Srdce mi vynechalo úder, dych sa mi zasekol, lebo som v mužovej tvári uvidel tvár Evy, mačacie oči, ostrý nos, hrdú bradu a pevný, priam bojovnícky výraz.

„Cisársky valčík,“ povedal potichu a zaškeril sa. „V tretej minúte husle vybočia z rytmu.“

Prehltol som. Zadíval som sa do smrteľne vážnej tváre a len som si vzdychol. Tá tvár bola známa – už viem ako vyzerá smrť.

V sekunde som sa díval na napriahnutý revolver, priamo do jeho jadra. Zatvoril som oči.

A počul som, ako husle vybočili z rytmu. Tú prechádzku pri Temži odložím. Aspoň zistím, čo má Boh pripravené pre nás všetkých, keď sa to skončí. Lebo raz sa to skončí. Raz áno.